

За істину, добро і мудрість

Наша газета

Щомісячна газета Кременчуцького педагогічного коледжу імені А.С. Макаренка «Січень — 2017»

*Бути творчою людиною —
це більше, ніж просто
різнитися з іншими.*

*Будь-хто може бути дивним,
це легко. Складно бути таким
же простим і великим одночасно,
як Бах. Робити речі просто,
неймовірно просто —
ось це творчість.*

Чарльз Мінгус

Студентство Кременчуцького педагогічного коледжу
імені А.С.Макаренка завжди славалося
своїми творчими здобудками.
Цей випуск містить літературні спроби наших студентів.
Пропонуємо увазі читачів їхні нароби.

Поетична сторінка

Зимовий вечір

Зимовий вечір, наче казка,
Сніг заміта усі сліди.
Тоді скажи мені, будь ласка,
Чому лишає він твої?
Вони ж як стежка у минуле,
Та повертатися не слід.
Вже все побачили, почули,
Тепер лишився тільки сніг...

Єлизавета Єфанова

Навчаюсь у Кременчуцькому педагогічному коледжі імені А.С. Макаренка на вчителя початкових класів. Після закінчення хочу здобути фах соціального педагога. Захоплююся поезією, люблю спорт, музику, танці та сцену. Творчість для мене - це можливість висловлювати свої почуття та переживання, які неможливо передати у звичайному житті.

Багряніє небо

Багряніє небо, і сонце ховається в гай
(чи, може, то схід наших мрій?),
Я ніби тону, відлітаючи за небокрай, —
Майбутнє вже кличе до дій!
Воно в нас одне, та складається з сотні доріг,
І сонце одне буде сяяти з неба.
Надія - одна, вічний твій і святий оберіг,
Не дивлячись — схід то чи захід для тебе.

Ольга Овчаренко

Навчаючись у Кременчуцькому педагогічному коледжі, граю в дівочому духовому оркестрі «Роксолана», обожнюю музику, намагаюся говорити те, що відчуваю, і робити те, що думаю, — це і є моє життєве кредо.

Зупинись

Сніжить. Росте. Цвіте. Дощить.
Із року в рік одне й те ж саме.
Та зупинись бодай на мить
І озирнись: життя яскраве!
Калина. Вишня. Очерет.
Каміння. Палиця. Дорога.
Проміння. Дим від сигарет.
Й рядочок мальв біля порога.
Та зупинись! Життя – це барви.
Дерева. Трави і кущі.
Залиш ці спогади назавжди
І грудку щастя у душі.

Анастасія Чорна

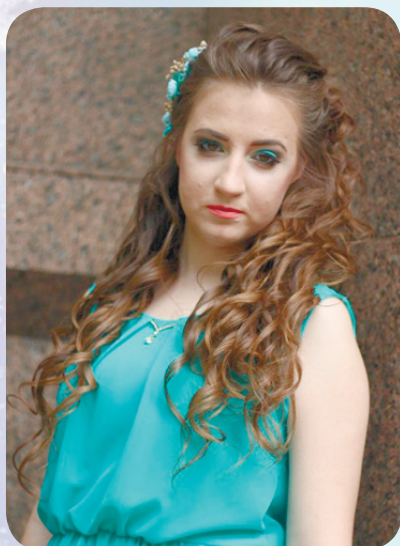
Дуже люблю дітей, тому навчаюся в Кременчуцькому педагогічному коледжі імені А.С.Макаренка. Захоплююся танцями, написанням віршованих та прозових творів.

Меньше думать

Меньше думать натошак,
Когда желудок, первично прозрея,
Манит обратно во мрак,
Презрея ясность мышления.
С замедленным метаболизмом.
Слиться с ромашками на кухонных обоях,
Тяготеть над земным ядром,
Запивать кислород крепким кофе.
Меньше думать натошак,
Довериться импульсу,
Инстинкту, шестому чувству.
Винить углы, наклон, обходить углом,
Не обжечься кипятком,
Главное — не обжечься кипятком.

Альона Каракуца

На небі зірка сходить,
І котик вже муркоче,
В хатинці зірку зводить
Старенька біла піч.
Малятко щось шепоче,
Малятко спать не хоче,
Та я посиджу поряд,
Нехай навіть всю ніч.
Нехай тобі присняться
Рожеві слоненятка,
І Буви на планетах,
І Принци на зорі.
Я хочу поряд спати,
Заплющи оченятка!
Бувай, мале зайчатко,
Чекатиму у сні.

Валерія Крупченко

Ближе, чем ты искал

Мы под весом чугунных оков
Безвозвратно сбились с пути.
Поищи меня среди песков...
Может, сможешь меня найти?..
Да, под нами пропасть, и пусть
Мы стоим на обломках моста,
Обещаю, я скоро найдусь,
Это прятки. Считай до ста.
Ты найдёшь меня между корней,
В тёмном мире пустых зеркал,
Даже ближе, чем блики огней,
Даже ближе, чем ты искал...

Анастасія Шевченко

У світі фентезі

Обдарована студентка випускної групи працює над створенням книги у жанрі фентезі. Свого часу її надихнули твори Джона Рональда Толкієна. На наше прохання, вона поділилася частиною історій про життя і буття Всесвіту Сфіром. Як і для будь-якого твору в жанрі фентезі, тут є різноманітні фантастичні речі та істоти. Також до

своїєї книги авторка створила карти материків обох планет, мапи місцевостей, на котрих відбулися значні події, ілюстрації із зображенням пейзажів, персонажів, символів народів, гербів кланів; чотири мови для народів, алфавіти, вірші на Отозі (Мова Сфірому), а також кодекси для Аонтасу та Ідірскарахду.

Daoyne Eyle a Kaelah. Alfea al Ashvea. (Asturfatum 1)

І в сутінках,
і в денний час
у тіні дерев ти
бачиш нас...

(Alta Elliria)

... «Старий
добрий ритуал...» - подумала Енейріт і побігла попереду всіх. «Сьогодні моя черга впустити в тебе свою отруту». Біла

вовчиця була прудкою і вправно оминала кожен маленький кущик, що траплявся їй. Вона бігла за драконом. Вони ніби були на одній швидкості. Це дуже подобалося Кріфауру, він знав: Енейріт не підведе. Сьогодні й справді хороший вечір.

Серце виривалося з грудей. Тільки не це... Високо в небі Астурфатум побачив дракона. «Значить, десь другий є. Нумо, друже, не підведи» Кінь каейлах поїхав ще швидше. «Зараз я маю поцілити». Луанья, яка вже помітила дракона і вовчицю, зробила кілька кроків назад, проте не збиралася тікати. Коли Хетурфейон опинився над її головою і випустив полум'я на неї, каейлах легким рухом правої руки ніби увібрала в себе його, а потім так же легко випустила його зі своєї лівої руки.

— Tune lu oialle nal faluntir kaelah! Il tarte zelvenj Doteinvass, gu faluntiro naie doteain! (Ніщо не може знищити каей-

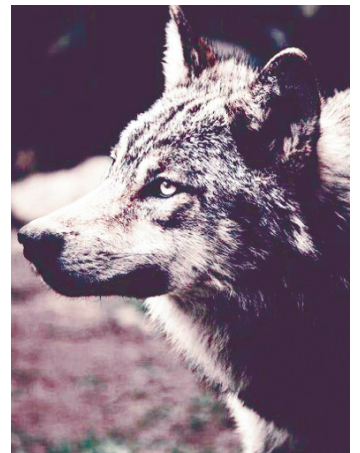

лах. Іменем сили Дотеїнваса я знищу твоє полум'я.), — закричала вона.

Усе сталося не так, як очікувала. Енейріт підстрибнула, аби вхопитися зубами за жертву, проте її поранила стріла, котру випустив Астурфатум, і вовчиця важко впала на землю. Луанья, побачивши стрілу, повернулася і побачила схвильованого Астурфатума. Вона, трохи розгубившись, глянула на вовчицю та дракона, котрий просто навис у повітрі над нею. Хетурфейона неабияк стривожило те, що ритуал перервано. Кріфаур побачив, що Енейріт упала на землю, і вся зграя чимдуж помчала туди. За лічені секунди вовки оточили Астурфатума і Луанью. Вождь клану вишкірив зуби і хотів вже кинутись на кривдників Енейріт, проте рудоволоса каейлах присіла на землю до пораненої тварини. Астурфатум гнівно дивився в очі Кріфаура і, витягнувши ще одну стрілу, направив її вже на вождя. Жовті очі вовка налилися кров'ю, і навіть у сутінках Астурфатум помітив це. Елентівас вже нависла над землею жовтим яскравим колом, та вовків це мало хвилювало.

Вовк почав підступати ближче.

— Тільки спробуй наблизитись — ще і ця стріла проткне твоє серце! — закричав Астурфатум.

Хетурфейон, бачачи це, вирішив, що зараз усе в його руках. Тому дракон злетів ще вище і вирішив використати полум'я, аби допомогти своєму клану. Цього разу вогонь, що вирвався з грудей дракона, був величезним, але його знову зупинила Луанья.

— Мені повторити свої слова? — вигукнула каейлах. Не намагайся використовувати проти мене свій вогонь. Моя Алфеа сильніша!

Поранена Енейріт утратила свою вовчу подобу і тепер лежала каейлах. Їй було боляче. Ліва рука, у котру влучила стріла, кровоточила. Луанья припала до Енейріт.

— Неможливо! Як таке могло статися, Астурфатуме?! Вона була вовком!

Астурфатум сам здивувався не менше. Він обвів поглядом кожного. Вовки оточили їх великим колом. Каейлах направив стрілу знову на Енейріт.

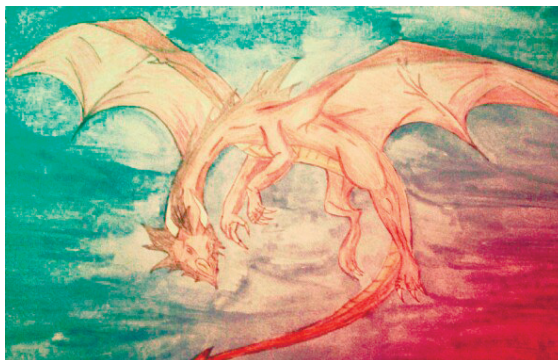
— Будь ласка, не вбивай мене. — заплакала вона.

Луанья піднесла голову й мовила:

— Опустити зброю.

Рудоволоса обережно витягла стрілу з рани. Вовчиця зойкнула від болю.

— Потерпи ще трошки. Зараз біль мине. Луанья приклала руки до рани і, направляючи свою, Алфеа тихо мовила: «Draiocht il Luervis» (Магія Зцілення). Коли каейлах торкнулася рани, Енейріт відчувала тепло й неочікувано весь біль зник. На руці лишився лише невеличкий шрам, проте від глибокої рани не було й сліду. Астурфатум подав руку вовчиці і та стала на ноги. Вовки Альта Еллірія неабияк здивувалися тому, що відбулося перед їх очима. Кріфаур вирішив, що, мабуть, і

йому слід показати іншу свою подобу. За мить перед каейлах постав темноволосий молодик. Луанья була вражена. Після цього вовки один за одним приймали подобу каейлах і за декілька хвилин за-

мість вовків стояли істоти з подобою каейлах. Хетурфейон опустився на землю і теж змінив свою форму.

— Хто ви? — насмілювався першим спитати Астурфатум.

— Ми Даойне Ейле з клану Альта Еллірія! А хто ви такі? — мовив вождь клану Вовків Фолноріву.

— Каейлах з лісу Каель-Кріфт, — відповіли в один голос Астурфатум та Луанья.

Енейріт підійшла до своїх.

— Будьмо знайомі, Даойне Ейле.

— Ти зіпсував наш ритуал! Поранив вовчицю! — гукнув Орташ.

— Я захищав те, що мені найцінніше, — спокійно сказав Астурфатум. Знаю, що кожної повні в цьому степу збираються вовки, але я не здогадувався, що ви можете перетворюватися на таких, як ми... Коли Луанья пішла зустрічати схід Елентівас, то відчув непевне і вирушив сюди. Я вже не раз бачив ваш ритуал. Це жорстоко. Якби ви зробили з моєю дружиною те саме, що і з іншими своїми жертвами, — знищив би всіх вас, і мені байдуже, що це суперечить законам Аонта-су. Тож добре, що все так склалося.

Eileen Whelan

Гурток «Пролісок»

Уривок з історії «ПОТЯГ»

— Дівчино, агов! — раптом на її плече опустилася чиясь важка рука. — Я довго над вами стоятиму оце, немов роботи іншої не маю?! Квиток ваш покажуйте! — Варя й не помітила, як до неї підійшла провідниця, огрядна жінка з наведеними чорним фломастером дугами, де мали б бути брови, пишною зачіскою, яскравими рожевими губами, насиченими олівцем, і стала над нею в очікуванні квитка.

— У мене проїзний, — урешті видушила з себе дівчина. Простягнула руку з папірцем.

— А одразу сказати не можна було? — з неприхованим роздратуванням гаркнула тітка й пішла. — Теж мені ще, пасажирини...

«Пора б уже запам'ятати», — спливла думка. — Усе-таки не вперше їжджу».

У голові знову щось глухо починає кричати. «Господи, та що ж це таке?!» — не витримує Варя. Тягнеться до своєї торбинки, дістає воду, наливає її в кружку, п'є. Заспокоюється. Скільки емоцій одразу! Вона до такого не звикла зовсім. Вона до багато чого звикла, але не до такого. Раптом їй захотілося озирнутися знову. Вона поклала пляшку і кружку назад до торбинки, відсунула її. Якраз провідниця дійшла до нього. Він відволікся від краєвидів за вікном без її прохання, дістав клаптик паперу, простягнув їй.

— Угу, — буркнула та, посунула далі.

Раптом у голові Варі щось клацнуло — матінко! Та це ж той самий молодий чоловік, що вона його бачила уві сні двічі! Точно так він сидів, біля того ж вікна, з таким же виглядом. Це був, безсумнівно, він. Його не сплутати ні з ким.

Вона озирнулася назад. Ніхто не дивиться на неї?

Ніхто. Усі сиділи в очікуванні своєї зупинки. Бабуся з кошиком куняла, жінки про щось перемовлялися, негелений чоловік читав у кутку пожмакану газету, інша бабуся розгадувала кросворди. Неподалік якась малолітня дівчина тикала пальцем у новенький смартфон, у вухах стирчать навушники з рожевим проводом. Цікаво, куди так рано їде? Хто зна, але точно не на роботу. Яскраві сині шорти зі стразами, біла майка з якимись написами англійською. Браслети. На голові необережний пучок волосся.

Мабуть, гуляти. А може...

Ще далі сиділа мати з маленьким сином. Той активно дригав ніжками, перекидав з однієї руки в іншу іграшкову машинку, закидав жінку питаннями:

— А що ми після лікарні робитимемо? Підемо до цирку? Ти мені купиш морозиво? Ти обіцяла!

— Куплю, куплю, але спочатку покажемося лікарю. Він скаже, можна тобі морозиво чи ні, — зітхає жінка,

потім додає: — Сядь краще рівненько і не дригай ногами. Так непристойно.

— А що? Сидіти нерухомо?

Малий замовк. Кілька хвилин він сидів зовсім нерухомо, здавалося, навіть не дихає, демонструючи мамі, як це незручно — сидіти й зовсім не рухатись. Варя озирається знову. Провідниця стояла біля останнього сидіння, що на вході. Погляд повільно переповз, немов побоюючись не там лишити свій слід, на того ж самого молодого чоловіка. Він усе ще сидів і дивився у вікно. Цікаво, куди ж він їде? А ще цікавіше звідки. Вона його раніше наживо ніколи не бачила. Такий...

Її думки перервав різкий вигук провідниці:

— Та чи ви зовсім совість втратили? Кажіть мені, де ваш квиток? Якщо нема, то платіть гроші, я вам зараз же його роздрукую. Тільки не затримуйте мене, часу нема. Ну?

Жінка років сорока п'яти щось їй тихо пояснює. З її проникливого й благального погляду було видно, що вона виправдовується.

— Ні, ну це взагалі нормально?! — вибухає гнівом розмальована провідниця.

— За кого ви мене маєте? Он ще одна, рота роззявила, тільки й того, що проїзний має, — киває на Варю.

Дівчина сполохано глипнула на страшну провідницю. Раптом той самий молодий чоловік підвівся, ступив до того крайнього сидіння. Варя знову перевела погляд на нього. Він якраз сидів між Варєю через одне сидіння і через два до жінки. Спинився біля провідниці, простягнув двадцять гривень:

— Ось візьміть, будь ласка, облиште жінку.

— Та ні, чоловіче, так несправедливо, ви заплатили, а вона он що вигадує: сумку у неї, бачте, вкрали в місті! Усе, аби не платити за проїзд. Що за народ пішов!

— Ви заспокойтеся і візьміть гроші, — повторив він.

— Ох, ну добре, — узяла гроші. Скосувала, недобре зиркнула на жінку: — Вважайте, що вам пощастило. Але наступного разу!.. — не доказала, пішла.

Чоловік ще стояв біля нещасної жінки.

— Це правда? — співчутливо запитав він у неї, присів по-

руч. Потім дістав з кишені сто гривень. — Цього вистачить, аби дістатися додому?

Жінка від несподіванки аж розгубилася.

— Господи, що ви, заховайте, я вже сама якось... — відсунула його руку з грішми.

— Візьміть, вам зараз ці гроші більш потрібні, — наполог він. Простягнув купюру знову.

Очі жінки заблищали слізьми щастя.

— Боже, я навіть не знаю, як вам дякувати, Ви мене двічі вже врятували, — тремтливими руками взяла гроші. — Дай Вам, Боже, здоров'я, добрий чоловіче.

— Облиште, на моєму місці так міг би учинити кожен, — устав, зібрався йти назад.

— Ви знаєте лише, як ви мені допомогли! Біди на мене навалилися всі одразу. Єдиного сина під час АТО поранили, у лікарні зараз, я оце приїхала навідати його, а дорогою назад у мене вкрали сумку. За що ж таке горе, Господи... — зітхає жінка, голос тремтить, хрипне.

Чоловік зупинився.

— Так у вас ще й син у біді? — пішов знову до жінки. Залишив гроші одразу на сидінні поруч, знаючи, що жінка не візьме в нього більше з рук грошей. Пішов. На сидінні залишилось двісті гривень. — Знадобиться.

**Марина Тристан,
У-31**

Увага, конкурс!

**До 85-річчя КРЕМЕНЧУЦЬКОГО ПЕДАГОГІЧНОГО КОЛЕДЖУ
імені А.С.Макаренка**

**У зв'язку зі зміною статусу училища на коледж
ОГОЛОШУЄТЬСЯ конкурс серед студентів учнів
на оновлення тексту гімну коледжу
Матеріали потрібно подати до 10.02.2017 року
Електронна пошта: namariana@yandex.ua**

На схилах Славути в Полтавському краї
Училище гордо звалось у вись.
І кожен сьогодні його пам'ятає:
Тут мрії і діло навіки злились.
Приспів:
Училище рідне, училище миле,
Тебе збережемо у серці своїм
У небо високе хай пісня ця лине,
Хай знають простори величний наш гімн!

Історію славу училище має
І зараз прямує до нових вершин.
Усіх вихованців своїх пам'ятає —
Освіти відмінником став не один!

Приспів
Професія наша потрібна і вічна —
Її ми здобудем щоб вчити дітей,
В садочки і школи йдемо ми щорічно,
Серця переповнивши світом ідей.

Приспів
«Боротись, шукати, знайти, не здаватись!» —
Такий наш девіз на доросле життя.
Училище наше навчило змагатись,
Щоб правду відстоять і взять в майбуття!
Приспів.

сл. Сидоренкової О.П.
муз. Жежері О.М.

«Наша газета»

Щомісячна газета
Кременчуцького педагогічного коледжу імені А.С. Макаренка
Редактор: Навроцька М.М.
Літературний редактор: Савченко Т.О.
Комп'ютерна верстка, дизайн: Іванова А.О.
Відповідальність за зміст публікацій несуть їх автори.
Редакція не завжди поділяє точку зору автора.
Редакція залишає за собою право виправляти матеріал
із збереженням змісту.

Віддруковано
у Фізична особа-підприємець
Василенко М.М.
(вул. Перемоги, 34)
тир. 250 прим., зам № .

Адреса коледжу:
39623, м.Кременчук,
вул. Л.Чайкіної, 33.
Тел.: (05366) 5-33-01
E-mail:
Gazeta.razom@yandex.ua
Наш сайт: pu.org.ua